

איפה הכי כיף למות?

או שאלה יותר קלה: האם לנסוע לבד או עם מישהו שאתה אוהב?
על זה אני יכול לענות. קנייתי כרטיס טיסה בודד.

ולאן? ללכת על בטוח ולבחור יעד מוכר ואהוב או להמר על מקום חדש שתמיד רצית לבקר בו ולא הספקת? היו לי עוד שאלות ששווה לתת עליהן את הדעת לפני קבלת ההחלטה, אבל האמת שזו הייתה בסוף בחירה ספונטנית. קראתי כתבה בעיתון סוף השבוע על שחקן שקיבל את תפקיד חייו לאחר הרבה שנים של התכוונות ולמידה בלתי פוסקת. בריאיון הוא בעיקר ניסה להישמע חכם, אולי בגלל זה גם ציטט את גנדי: "חייה כאילו תמות מחר. למד כאילו תחיה לנצח". בין ים של מילים והבל הבלים - זה תפס אותי. החלטתי ללמוד במקום שבו המנהיג ההודי למד וקנייתי כרטיס לדלהי. כיוון אחד. מתים רק פעם אחת, אבל לפני זה גם חיים רק פעם אחת.

שלך,
אדם.

(לכבוד: תמיר, הוסטל אילן, פרדס חנה, ישראל)

פרק 1

שקרנים.

הבטיחו לי ששנות העשרים לחיי יהיו התקופה הכי יפה שלי, אבל שום דבר מעניין לא קרה והינה מצאתי עצמי שוב באותה פוזיציה, שוכב על מיטה וחצי, פוסטר ישן של קוף יושב עם בירה בשירותים, מביט בי בבוז כשאני משחק מסירות עם הקיר. והוא מנצח.

ואז הטלפון צלצל.

מוזר איך שיחת טלפון אחת יכולה לשנות לך את החיים, לעצור אותם, לשקשק, ללחוץ על "התחל מחדש".

חשבתי שרק בספרים דברים כאלה קורים. אבל הינה.

"מה שלומך?" שאל הקול מצידו השני של הקו.

עידו. פעם הוא היה אחד החברים הכי טובים שלי, ואילו היום רק שלום-שלום. אולי הייתי צריך לסיים את היחסים האלה, אבל כמו מסטיק שנדבק לג'ינס בקולנוע, יש דברים שנשארים.

"סבבה. מה קורה?"

"תשמע, מצטער שאני מתקשר בנסיבות כאלה אבל אדם הלך

לאיבוד."

"מה זאת אומרת?" שאלתי, "אדם לא בהודו?"

"אולי," עידו אמר במהירות. "אבל בחודש האחרון ההורים

שלו לא הצליחו ליצור איתו קשר. הם ממש דואגים לו."

אדם אבוד? זה מוזר! הוא הרי ידע לצאת מכל צרה עם קצת דמיון ותושייה. כמו בפעם ההיא כשנסענו לכנרת ונסחפנו על מזרן ים עמוק לתוך המים. השמש זרחה מעלינו וטיגנה לנו את המוח. קצת חלמתי בהקיץ, כשלפתע ראיתי את אדם מעליי עם חצי אבטיח על הראש במקום כובע. הוא פתח לי את העיניים ומלמל משהו, דרך הסדקים הצרים ראיתי קצת מיץ אדום נוזל לו על האף, ואז חושך. ספלאש! שפריץ של מים ניתך על פניי. שכבתי על המזרן שמיים כחולים מעליי, כשהסתובבתי והבטתי למטה, ראיתי את התלתלים של אדם רוקדים מתחת למים. התעוררתי ברגע. המדוזה השעירה הזאת הייתה מפחידה. חשבתי שהוא טבע.

"תקפצו עכשיו כולם," הוא הוציא ראש מהמים ואמר, "תשחו צמוד למזרן, ואם למישהו קשה שיעלה בחזרה."
כשהגענו קרוב לחוף, צעדנו בטור, עקב בצד אגודל, תשושים.

"דור?" עידו קרא לי.

"פאק." אמרתי לבסוף.

"איתן ואני החלטנו לחפש אותך," הוא המשיך אחרי מספר שניות, "חייבים לצאת אחריך, גבר-"

"ברור," קטעתי אותו, מעט מבולבל. ברור? כן, אני חושב שכן. אם אדם במצוקה אני חייב לעזור.

"ההורים שלו לא יכולים לעשות את זה, לאבא שלו יש בעיות בלב, ואימא שלו... אתה מכיר אותה. בקיצור, אנחנו טסים בעוד שבוע. אתה בא? נצטרך אותך שם."

"בטח," שמעתי את עצמי מבטיח, "אני איתכם בסיפור הזה."
מעניין מה קרה לו.

"ידעתי שאפשר לסמוך עליך," הוא אמר. "יום שני, טיסת חצות לדלהי."

עשר דקות אחר כך היה לי כרטיס מוזמן לדלהי באייר אינדיה, בקשה דחופה לוויזה, תרמיל פתוח, ומיליון שאלות לא פתורות.

למה בדיוק הם זקוקים לי? איך נמצא את החבר שלנו בהודו הגדולה? איך זה נפל עליי ככה באמצע החיים? מה, חיסונים עכשיו? אני מקווה שהיה שווה להוציא על זה חלק מהחסכונות שלי לשעת חירום. זו שעת חירום? מה לעזאזל קרה לאדם? איתן שלח לי רשימה של קבוצות מטיילים בהודו ברשתות החברתיות, הוא יצר קשר עם כמה אנשים שחשבו שראו את אדם, ואסף מעט רמזים. ההורים של אדם ניסו לברר דרך משרד החוץ וגורמים רשמיים אחרים אם מישהו ראה את בנם, בינתיים ללא הצלחה. הם הבטיחו שישתתפו בכל הוצאה כספית שתידרש. עידו פתוח קבוצה בפייסבוק שמוקדשת לחיפוש, בתקווה שמשם תבוא הישועה.

חשבתי על החבר שלי שהיה נכנס לחדר ומייד מואר בידי זרקור דמיוני. כמעט ציפו ממנו לבדר את כולם. כשרצה, הוא שינה את האווירה במבט. היה לו כישרון לראות את הדברים הכי קטנים, ולעשות מהם 'שמחות של יום חולין'. הכיף שלו היה מדבק, אבל מי שהכיר אותו היטב, ידע שמתחת להומור והצחוק יש איזו תוגה, הוא העדיף לא להתעסק בה. "רחוק מהעין רחוק מכאב". הוא היה אומר. רק פעם אחת פשט לגמרי את המסכה של הבחור השמח.

"גם אנשים מצחיקים עצובים לפעמים", הוא זרק לי פעם באחת השיחות שלנו בימי שישי אחר הצוהריים. כשהשמש התחילה לשקוע בזווית מאוד מסוימת, וכולם כבר הלכו הביתה אחרי הפעילות בצופים, היינו יושבים תחת עץ אקליפטוס זקן ומספרים הכול זה לזה. איך אני מאוהב בגילי שלא מתייחסת אליי, ואחר כך ביערה, שהייתה נחמדה מאוד אליי. נחמדה מדי, כי לא ראתה בי יותר מידיד.

אדם מצדו דיבר על הפחד הכי גדול שלו - העתיד. ההורים שלו תלו בו תקוות רבות וזה הלחיץ אותו. הוא הגיע לעולם אחרי שהם כבר ויתרו והפנימו שלא יהיו להם ילדים, איזו הפתעה זו הייתה! מאז הם פינקו אותו בהרבה תשומת לב: בצעצועים ובעוגיות טעימות, אבל גם ערמו על כתפיו הצרות את הסיבה לחייהם. בסוף הכתפיים של אדם התרחבו, הוא התנדב לשייטת והיה לחייל אחראי, עד שבאחד האימונים הוא נפצע ממדחף של סירה. הוא לא הצליח, גם אחרי ההחלמה, לחזור לכושר של כל החבר'ה האחרים. ההורים שלו נשמו לרווחה, הם התנגדו כל הזמן שיתגייס לשירות קרבי. "אתה לא תסכן רק את החיים שלך, אלא גם את של אימא", אביו אמר לו פעם על כוס תה עם עוגיית ריבה, בטון יום-יומי כזה. כאילו שהוא מייצע לו איזו חולצה ללבוש.

אדם תמיד ניסה לעשות את הדבר ה-"נכון" כדי שכולם יהיו מרוצים, אבל בפעם ההיא מרד בהוריו, ולאחר שנפצע והשתנו לו התוכניות, הוא קצת נשבר. יחד איתו גם החיוך המפורסם, האופטימי, שתמיד ליווה אותו. הוא הגיע לאיזה משרד בקרייה וספר את הימים לשחרור.

אז אדם הלך לאיבוד, ואני אורז מזוודה וטס לחפש אותו. לא אקח איתי הרבה דברים: מכנסיים קצרים וגם ארוכים, גופייה ומעיל, כי לא בטוח מה מזג האוויר שם ולכמה זמן אני נוסע. מה שבטוח זה, שבעוד שלושה חודשים אני חוזר. שחר מחכה לי.

לא רק אדם, גם אני קצת מרגיש אבוד לאחרונה ואף אחד לא עוזר לי למצוא. פעם די היה אם סירבתי לגלידה בסוף הארוחה ואימא הייתה שואלת בדאגה אמיתית אם הכול בסדר. אחר כך אם שתקתי קצת יותר מדי החבר'ה היו נועצים בי מבט בוחן. זרקתי לתיק סנדלים וגם ואת המנעול של הלוקר מהצבא. כנראה שהיום צריך לברוח להודו בשביל לזכות בקצת אכפתיות.

ביום של הטיסה שחר הייתה אצלי כבר מהבוקר. היא ישבה מולי והביטה בי אורז דברים אחרונים. דמעה קטנה בצבצה בזווית עינה.

"מה קורה שחרולי?"

"זה סתם, אל תתייחס אליי," היא חייכה ומחתה את הדמעה.

"אולי בכל זאת תצטרפי?"

"אתה יודע שאני לא יכולה. אם לא הייתי מתחילה ללמוד

הייתי באה."

חיבקתי אותה חזק.

"איי, אתה מוחץ אותי," היא צעקה, אז מחצתי אותה קצת

יותר, "די, דור, יא מעצבן," היא צחקה עכשיו ואני אמרתי לה,

"נו, את רואה, לא כל כך נורא שאני טס..."

"אני אתגעגע אליך," היא אמרה בגילוי לב.

"למרות שאני מעצבן?" ניסיתי לסחוט מחמאה.

"כן," היא ענתה והשפילה מבט, "מאוד."

"גם אני אלייך, יפה שלי," אמרתי לה בכנות.

"אז תחזור מהר!" היא ביקשה בתחינה.

"אני אשתדל, תלוי כמה מהר נמצא את אדם..."

"אני עדיין לא מבינה למה אתה טס, דיברת איתו אולי שלוש

פעמים בשנתיים האחרונות, זה הכול," שחר לא הרפתה.

היה לא מעט צדק בתהייה שלה.

"אני חושב שבדיוק בגלל זה," עניתי.

התשובה שלי בלבלה אותה. היא גלגלה גרביים לעיגול קטן.

אחרי דקה או שתיים התעשתה.

"חברויות משתנות, אתה יודע," היא הסתכלה עליי במבט שלא

הצלחתי לפענח, "לא צריך להתעקש כשזה לא בא בטבעיות."

"כן, אני מסכים."

כבר שלוש שנים ששחר ואני יחד. בשנה האחרונה נפרדנו

פעמיים: בפעם הראשונה לא עברו עשרים וארבע שעות עד

שחזרנו זה לזה, בפעם הבאה בחנו את הלבד במשך חודשיים. בסוף מצאנו עצמנו שוב זה בזרועותיו של זה. הסכמנו לשכוח מהבעיות, אבל זה לא אומר שהן התפוגגו, יש ימים שקשה יותר להתעלם מהן. היום הן נשכחו לחלוטין. עיניים גדולות, שואלות, ננעצו בי מתוך סבך תלתלים. הייתי חייב להסביר לה את הדחף שלי לצאת למסע הזה. אולי גם לעצמי.

"הוא היה החבר הכי טוב שלי," נשמתי עמוק, "אם קרה לו משהו, אני חייב לעזור," אמרתי ומייד גירשתי את המחשבות שרצו בראשי, כאילו היו זבוב טורדני. "היה," היא הדגישה.

"חבר ילדות אמיתי הוא לא משהו שאפשר לשכוח ככה בקלות," הרמתי את הקול. ניסיתי לסקור את החברות שלה כדי לתת לה דוגמה, אבל לא הצלחתי לחשוב על אחת כזו. לקחתי את כדור הטניס לידי וזרקתי אותו על הקיר. הוא קפץ לעברי, נפל על הרצפה, והתגלגל אל מתחת לשולחן בחידלון.

"כנראה לא הבנתי שמערכת היחסים שלכם כל כך עמוקה," היא אמרה בכעס ועננת דאגה חלפה על פניה. היא הרכינה ראשה ואני ידעתי ששחר, לפחות במחשבותיה, מתחרה על המקום הראשון בלב שלי. היא ציפתה שאומר לה מילות אהבה, שאבטיח שהיא היחידה שמעניינת אותי, אבל כל מה שהצלחתי לומר היה, "גם אני לא. בואי לא ניקח את זה קשה, עם קצת מזל אני אחזור בעוד שבועיים."

"הלוואי, שבפעם הבאה תבחר חברים שדורשים קצת פחות תשומת לב, אה?" היא אמרה. חייכתי.

"חוץ ממני!" היא הוסיפה במבט מתגרה. אני טס גם כי אני שוב לא יודע מה לעשות עם עצמי, והאמת היא שמשעמם לי. אני מעדיף לעשות משהו, כל דבר, עד שאחליט,

רק לא להרגיש כל כך תקוע. כמעט שאמרתי לה, אבל במקום זה קירבתי את מצחי לראשה, נשמתי את ריח האגוזים של שערה, תלתל חום דגדג אותי באוזן.

"דוריקיייייי", אימי קראה לי למטבח, לשונה מגלגלת באריכות את כינוי החיבה שנתנה לי בגיל ארבע.
"אני בא."

התיק הגדול על גבי, הקוף מהפוסטר מביט לעברי מהקיר, מרים לכבודי בירה, ואומר במבטו, "לחיים! צא. צא כבר מהחדר הזה, לחיים שבחוץ".
יצאתי.

"הכנתי לך כריך לדרך. עם חביתה, ופרוסות דקות של עגבנייה, כמו שאתה אוהב," אימא אמרה.

שחר הביטה בידה השלוחה ונדמה היה לי שראיתי לגלוג קל בעיניה. היא כבר עברה לגור לבד לקראת הלימודים בבאר שבע. אני עוד התלבטתי מה ללמוד, לא בטוח מה אני רוצה להיות כשאהיה גדול.

"תודה," הפטרתי ולקחתי את השקית מידיה של אימי. דחפתי לתיק. חיבוק קטן. "אל תדאגי, נתראה בקרוב."

שחר ואני עמדנו בכניסה לתחנת הרכבת בנתניה, התיק הגדול שוכב בינינו. הבטחתי ליצור קשר מכל מקום שרק אפשר. נשיקה. עוד אחת. ואז מצאתי עצמי יושב לבד בתא של ארבעה אנשים ברכבת. התרגשות מוזרה החלה לפעפע במורד בטני. הייתה לי תחושה שלא רק החיים של אדם נטרפו. שאולי גם חיי עומדים להשתנות. לא הייתי בטוח שאני אוהב את זה.
עליתי במדרגות הנעות מהרכבת לשער הכניסה.

"דור, אנחנו פה," איתן ועידו נופפו בידיהם, לידם שאר החבורה. היו שם יוני וגילי, תמר ומיכל.

"היי, מה אתם עושים כאן?" שאלתי.

"מה זאת אומרת, זה המעט שיכולנו לעשות," גילי ענתה, "כל הכבוד לכם, באמת. אני לגמרי הייתי באה איתכם אם לא היה לי את כל העניין הזה של העבודה החדשה והדירה בתל אביב... אני בדיוק צריכה להשיג מקרר," היא הצטדקה וכמעט גלשה לרשימת הקניות שלה.

"יאללה, גילי, את יודעת שאני אוהב אותך, אבל את בחיים לא תבואי להודו, אולי אם אדם היה הולך לאיבוד בפרייזינג," עידו סלסל במבטא צרפתי.

"שוב נפל לך?" היא העבירה מבט מתגרה ממכנסיו לעבר הרצפה כמחפשת דבר מה, והוא לפת אותה לספק חניקה ספק חיבוק כפוי שממנו היא לא ממש ביקשה להשתחרר.

"מה איתך? מזמן לא דיברנו," מיכל שאלה אותי, מעבירה תיק של אוניברסיטת תל אביב מכתף אחת לשנייה.

אני שונא את השאלה הזאת. אף פעם אין לי תשובה טובה. עדיין לא. מתי הפכנו להיות אנשים רציניים שאמורים להיות עסוקים כל הזמן, ולתת על זה דין וחשבון? זה כאילו יש סביבי תחרות סמויה מי יותר עסוק. העניין הוא שאף אחד לא בטוח מה ירוויח המנצח.

"אני... כרגיל. אבל עזבי אותי," אמרתי ופניתי לתמר, "איך בבצ'אל? אומנות או נבוט?"

"מאז שהיא עברה לבירה, קשה לתפוס אותה לדרינג," עידו החליט להתערב בשיחה, "ממתי עיצוב שמלות כלה הפך ליותר חשוב ממני?"

"עידו, כולנו יודעים שאין חשוב ממך," תמר השיבה בחיוך, "וזה לא שמלות כלה. אני מפתחת עכשיו קו בגדים אקולוגיים לטיולים. הבאתי משהו שיחמם אתכם ויזכיר לכם את כולנו."

היא שלפה מתיקה שלוש פיסות בד.

"וואו, איזה יופי," אמרתי וקולי נשמע קצת מלגלג גם באוזניי,

החזקתי בידי את אחת מפיסות הבד, "מה זה בדיוק?"
ומה אפשר לעשות עם חתיכת הבד הזו במונסון הודי?
"אני קוראת לו 'צעיפוש', תמר אמרה בגאווה, "זה צעיף
שנותן לך פוש."
"כמובן," חייכתי בחיבה אל תמר.
"אנחנו ננצור את צעיפוש בליבנו לעולמי עד," עידו אמר
והניח יד על חזהו.

"לא בלב. על הראש. אתם עוד תראו שתצטרכו אותו," תמר
המשיכה לפרט, "זה משמש כצעיף, כמבודד רוחות - מעולה
לכיסוי האוזניים, ויש גם רוכסן קטן שאפשר לשים בו קצת כסף
או כרטיס אשראי."

"מדהימוש!" אמרו גילי ועידו יחד, וכולנו פרצנו בצחוק.
לרגע נזכרתי איך היינו פעם. מיכל, תמר וגילי, יוני, שהתפנה
לחצי יום מלימודי הרפואה העמוסים, איתן ועידו. רק שניים
היו חסרים להשלים את התמונה, יערה היפה, שמבלה עכשיו
בתאילנד ומחבקת עצי קוקוס כמו שנראה מהתמונות שלה,
ואדם.

השמות שלנו הדהדו באולמות הגדולים של שדה התעופה. עלינו
למטוס אחרי הקריאה האחרונה. סרטון מצחיק הסביר לנו מה
עושים במקרה שנתרסק. הסתכלתי בעיקר על הדיילות. חברת
התעופה מצאה את הנשים הכי יפות בהודו והלבישה אותן במיני
קצרצר. אם כל ההודיות נראות ככה, הטיול הזה מתחיל להיראות
כרעיון לא רע בכלל.

"אז מה עושים אם יש שריפה בכנף השמאלית של המטוס?"
שאלתי את עידו שישב לידי, הוא אמר לדעת את החומר אחרי
שעבר את הקורס של חיל האוויר.
"מנפחים את כריות האוויר, לא?" הוא ענה וחפן בידיו זוג
שדיים מדומיינים.

“תודה, קרצתי לך, כבר חשבתי שפספסתי פה משהו חשוב. יאללה, ננסה לישון.”

עידו עצם עיניים מתחת למשקפי הטייסים שתמיד מונחים על אפו. גם במקומות סגורים. גם בתוך מטוס! איתן שקע בקריאה. שמתה את צעיפוש על העיניים וניסיתי להירדם, אבל המחשבות לא הניחו לי. כשהייתי בן שש-עשרה חשבתי שאני יודע הכול. רק זקנים אוהבים צימוקים, אהבה זה כואב, חברים טובים נשארים איתך לכל החיים. היום אני יודע שטעיתי. חבל, לפעמים הייתי רוצה שהנער ההוא יישאר צודק, ולא רק בעניין הצימוקים. החברים שלי היו הכול בשבילי בשנים ההן, הם הפכו אותי למי שאני. לא איזה משהו להתגאות, אבל גם לא רע סך הכול. ובכל זאת, השנים עוברות, חברויות משתנות, מי שחשבת שינגב לך את המצח בצילומי החתונה שלך פוגש אותך רק ב"שמחות" והזדמנויות נדירות. אתם באמת שמחים לראות זה את זה, וגם קצת עצובים שאתם מתראים רק פעם בשנה, אבל אין מה לעשות. זו לא הייתה אשמתי, ולא אשמתם, אלה החיים. מבאסים לפעמים.

שדה התעופה עוצב כמחווה לשנות השמונים חסרות הטעם, וכלל שימוש מוגזם בצבע בז'. צעדנו מהר לבדיקות הדרכונים, עוקפים נשים לבושות חולצות בטן וסארי ארוך חובק רגליים, ולא, הן בהחלט לא נראו כמו הדיילות. מעבר לדלפק, הודי משופם וחמור סבר קיבל את פניי. הוא החליט שאני דומה לבחור שבתצלום הדרכון והרשה לי לעבור. אני בהודו.

“בוא כבר, צעק עליי עידו כשהתעכבתי בשירותי הגברים המודרניים, מקושטים בדמות גבר משופם לבוש בגדי סאטן בצבע ארגמן.

“שקט, מה אתה צועק ככה...” איתן היסה אותו, “אתה לא בישראל!”

"סליחה, התנצל עידו, אני בפאקינג הודו! מקווה שהמקומיים יסלחו לי על הנימוסים שלי."
"הם בכל זאת למדו דבר או שניים מהבריטים," אמרתי והרמתי כוס תה בלתי נראית בידי, "אז כשאתה מנגב ביד שמאל תזכור לעשות את זה בזרת זקופה."
"תודה שחלקת איתנו את החוויות האחרונות שלך," עידו תפס את ראשו אבל ראיתי חיוך שהבליח בעיניו. איתן כבר התקדם הלאה.
"אם הוא ילחץ את ידו השמאלית של אחד מהמקומיים - זה על אחריותו," אמרתי, "ניסיתי להזהיר אותו."

איתן התמקח עם נהג מונית ששפם שחור ומכובד התנוסס תחת אפו.
"שמתם לב לשפמים שצומחים פה תחת כל אף רענן?" שאלתי את איתן ועידו שהנהנו לעברי, "אולי גם מתחת לאף של אדם הופיע חבר חדש?"
הם נראו מהורהרים כשהנהג הכניס את הציוד שלנו לתא המטען. אולי ניסו לדמיין את אדם במראה החדש. תיק אחד תפס את המושב הקידמי, אז התיישבנו צפופים מאחור.
"נראה לי שלעידו דווקא יתאים שפם, יכסה קצת את החיוך הזחוח הזה," איתן אמר.
"אם אנחנו מצליחים למצוא את אדם - כולנו מגדלים שפם." עידו הציע ברצינות.
"סגור."

זה היה ניסיון כושל להקל במעט את המתח שהחל להשתרר ברכב שהפך דחוס מרגע לרגע, כשהבנו את גודל האחריות שלקחנו על עצמנו.
הינה אנחנו, שלושה ישראלים במונית הודית, לא מכירים את המדינה והשפה. יש לנו כמה רמזים, שני הורים מודאגים

על הראש וחבר אחד שחייבים למצוא. רק אלוהים או האל גנש
יודעים איפה הוא מסתתר. אלוהים ישמור! או גנש. מחר יהיה
יום גורלי.

פרק 2

נסענו בכביש רחב עם חמישה נתיבים רשמיים, מלבדם היו שלושה נוספים שבהם נסעו באנדרלמוסיה ריקשות, אופנועים וחיות אחרות. דבר לא הכין אותנו למהירות שבה הנהג זגזג מנתיב לנתיב. נראה שהנהגים התחרו ביניהם מי עבר על יותר חוקי תנועה במשך הנסיעה. המנצח נשאר בחיים יחד עם הנוסעים שלו.

איתן החוויר, עידו מלמל תפילה אם שמעתי נכון, ואני ניסיתי להשתלט על הבטן שהחלה להתהפך, כדי לא להכתים את הריפוד הקרוע של המונית הישנה. הנהג החליט לאתגר אותי, הוא הוציא יד מהחלון, הגניב שטר מקומט למוכר מזדמן שרכב לצידנו על אופניו וקיבל שתי שקיות מנייר עיתון עם בננות מטוגנות והמון סוכר. שקית אחת נחתה בידיים של עידו. אחרי כמה מלמולי "לא תודה" וכמה הנהונים החלטיים מצד הנהג, עידו ואיתן החליטו שהם מספיק רעבים כדי להסתכן בקלקול הקיבה הראשון שלהם. הם עצמו עיניים ולקחו ביס מהמעדן המפוקפק. בסוף הנהג עצר. פתחתי בהקלה את הדלת ויצאתי מהרכב. הנעל שלי נחתה על קליפת בננה. אני מקווה שזה מה שזה היה. וואו! עמדתי ברחוב הכי מבולגן ומלוכלך שראיתי בחיי. בעבר, כבר התעוררתי בבוקר של טיול ומצאתי חרק לא מזוהה בשיער שלי, גם בצבא הבנתי מהר מאוד שגולני זו לא מילה נרדפת למצעים מעומלנים ורצפה מבהיקה. ולמרות כל זה בשעה הראשונה שלנו במיין בזאר של דלהי, אני מודה שנדהמתי מהטינופת.

הרחוב הצבעוני, הסואן והמאובק, שובץ בתרמילאים חסכניים ומקומיים שהיו עסוקים במלאכתם. בקצה האחד הבחנתי בשוק פירות וירקות, ילד עם אופניים התנגש בדוכן עגבניות וכמה מהן נפלו והחלו להתגלגל על הרצפה, הילד התגלגל במהירות הלאה משם. בקצה האחר חנויות עמוסות בדים צבעוניים, מזללות קטנות עם כלים מנירוסטה זולה ועגלות גדושות סחורה של חיקויים מסין. גם להודו הם מגיעים? דרכתי על הכביש המלוכלך, מדדתי כל צעד, מכונית עקפה אותי תוך צפצוף קולני, המון אנשים מלפניי, מצדדי ומאחוריי. אין אפילו רמז למדרכה. "בוא, אח שלו, אני ואתה אחים, בשבילך מחיר פצצה," ילד מקומי הפציר בנו בעברית תרמילאית שוטפת וניסה לגרור אותנו למשרד נסיעות. סירבנו. זה לקח קצת זמן, אבל בסוף הוא עזב אותנו כשהבחין במטיילים אחרים. אנחנו בעיקר רצינו לאכול משהו. הבנות שהנהג חילק לא השביעו אף אחד מאיתנו, בטח לא אותי, שמראש ויתרתי עליהן.

"מה בא לכם?" שאלתי בהתגרות.

איתן נראה מוטרד. ראיתי את זה גם דרך ענן אבק שעטף אותנו. רוכל שעמד בפתח החנות שלו החזיק מטאטא עם מקל אחיזה קצר. הוא התכופף כשניסה לאסוף את כל הלכלוך בתנועות סבלניות. אחר כך בעדינות החלטית דחף את גוש האבק לפתח חנותו של השכן. כעבור כמה דקות השכן חזר על הטקס הזה ובעזרת המטאטא שלו פינה את הלכלוך בחזרה לפתח החנות של שכנו. איש בענן האבק של חברו יחיה ויתקשה לנשום.

"לזניית גבינות ואנטיפסטי עם טארט תותים לקינוח," עידו התלוצץ.

"וואלה הייתי מסתפק גם בחומוס טוב," איתן השיב.

"אני דווקא בעניין של הפרה שעומדת פה ברחוב, אבל לא בטוח שזה יתקבל בהתלהבות," אמרתי.

למזלן של הפרות הן נחשבות קדושות בתת היבשת הזאת, אסור להציק להן, ובטח שלא להכין מהן סטייק. עוד ענן אבק.

כחכחתי בגרוני. רציתי להתחבא מכל הבלגן.
 "נאלץ להסתפק במסעדה הזו או בבית הקפה שלידה," אמרתי,
 "המקומות האלה נראים זוועה, אבל אנשים אוכלים שם, אנחנו
 צומדים פה כבר עשר דקות ונראה שהם עדיין בחיים."
 החבר'ה הסכימו פה רעב אחד. התיישבנו לשולחן קטן
 שהתנדנד מעט. איתן הכניס פיסת קרטון עבה מתחת לאחת
 מרגלי השולחן כדי לייצב אותו.
 "איפה התפריט?" עידו שאל רגע לפני שנחתו על השולחן
 שלוש תפריטים מתפוררים מוכתמים בשמן.
 "הייתי מעדיף כבר שלא יביאו," אמרתי ובחרתי ב-"צ'אי,
 טנקס, אנד צ'אפטי."
 איתן התגלה כאמיץ במיוחד בפעם השנייה היום, ואחרי
 הבטחות הזמין גם טאלי מסורתי.
 לשולחן הוגשו צלחת אורז, יחד עם דאל, מעין מרק עדשים
 סמיך, וצ'פאטי, פיתה קטנה ודקה. אחזתי בכוס נירוסטה וקירבתי
 בחשש לשפתיי. מתיקות התבלינים עלתה באפי. אז הגיע ההל
 שנתן למשקה טוויסט מעניין. נהדר! גיליתי משהו שאני אוהב
 בהודו.
 "עוד צ'אי פליז," ביקשתי, ושמחתי כשראיתי את המחיר,
 "נראה לי שאסתדר כאן אם נתעלם מהטחב בקירות והכיסא
 הדביק."
 "אז לאן ממשיכים מכאן?" עידו אמר בעודו לועס מאפה בצק
 דביק, "אנחנו בהודו. מה עכשיו?"
 "צפון או דרום?" אמרתי בהיסח הדעת.
 "מערב ומזרח החלטנו לפסול אם ככה?" איתן שאל בקוצר
 רוח.
 "פפפפפ," עידו התפרץ בצחוק וזלג לו קצת צ'אי מהאף.
 הסתכלתי עליו והתחלתי לצחוק גם. ההצעה שלי הייתה גרועה.
 "טוב, האמת שיש לנו ניחוש מושכל - אם כדאי להתחיל

בצפון או בדרום, "איתן אמר מעשי, "אבא של אדם בדק בכמה קבוצות מטיילים וגם אני המשכתי קצת את החיפושים. אף אחד לא הכיר מישוהו בשם אדם, אבל היו שני מטיילים שטענו שראו אותו בכפר שנקרא מנאלי. הוא נמצא בצפון."
"מתי הספקת?" שאלתי את איתן, ונזכרתי ברשימות שהעביר לי. למה אני לא חקרתי קצת? היו לי אומנם רק כמה ימים להתארגן, ובכל זאת הרגשתי לא נעים.
"לא היה לי הרבה זמן, אבל אבא של אדם התחנן שאעזור, הוא אמר שאני החבר הכי אחראי של הבן שלו."
זה היה נכון ללא ספק.

"יום אחרי שהוא ביקר אצלי, הוא גם שלח לאחים שלי ספרי לימוד והבטיח שיעזור להם במה שיצטרכו, נראה שלאיתן לא נעים היה להודות בזה. הוא לא אוהב לדבר על הבעיות הכלכליות של המשפחה שלו. אם הייתי אבא של אדם גם אני הייתי רוצה שאיתן יהיה במשלחת החיפוש. מעניין למה עידו הצטרף. אני אשאל אותו בהזדמנות.

"אני מודה שנכנסתי לחיפושים לקראת הסוף, עידו אמר לפתע, "איתן וההורים של אדם עשו חתיכת עבודת מחקר, אבל בכל זאת הקמתי קבוצה לאיתורו של אדם, הוא הוציא את הטלפון שלו והראה לנו את הקבוצה שהצטרפנו אליה לפני שבוע, אבל כבר תפסה תאוצה מאז. בקבוצת הפייסבוק "אדם הלך לאיבוד - עזרו לנו למצוא" היו כמה מאות אנשים, עשרות דיונים קצרים של אנשים שחשבו שראו את אדם ובנות יפות שרצו לעזור לעידו למצוא. "אני מקווה שאולי זה יעזור בהמשך. בינתיים, כמו שאיתן אמר, אף אחד לא זכר את השם אדם, אבל היו כמה שחשבו שהוא נראה להם מוכר, וגם זה משהו. מנאלי עלתה שלוש פעמים לעומת קאסול שהוזכרה פעם אחת, ועוד איזה מקום שבכלל נמצא בדרום, אז גם לדעתי זה יעד טוב להתחיל בו. אני אעדכן

כל הזמן איפה אנחנו ואיך החיפוש מתקדם, גם אצלי בפרופיל האישי, ובאינסטגרם כמובן, בתקווה שאנשים יראו ויכתבו לנו בחזרה משהו שיעזור."

"קראתי קצת על המקומות שנחשבים לחובה אצל התרמילאים הישראליים," אמרתי בשקט, ידעתי שלא עשיתי מספיק, "אני אראה לכם את הרשימות."
איתן הנהן לעברי.

"תשמעו, עוד לא ממש דיברנו על זה," עידו אמר, "אבל מה אתם חושבים שקרה לו, לאדם? אנחנו הולכים על הכיוון של הלך לאיבוד בין ענני העשן של הג'וינט או יותר בכיוון של הר מבודד וישיבה מזרחית?"

"כלום מזה לא נשמע כמו אדם שאני מכיר," איתן אמר.
"תכלס," הסכמתי, "אבל אדם שאנחנו מכירים לא היה הולך לאיבוד."

"מעניין מה גרם לו לנתק קשר עם ההורים שלו, איתנו? להיעלם ככה?" איתן ניסה לנחש בפעם המאה השבוע.

"אבא שלו לא דיבר איתך על זה?"
"בכל פעם שניסיתי לשאול הוא הסיט את השיחה לכיוונים פרקטיים, אמר שאין לנו זמן לבזבז על ריכולים," איתן אמר, לא מרוצה.

"אולי הוא נדלק על איזו הודית והלך אחריה," ניסיתי כיוון חדש אבל עידו קטע אותי.

"חייב לעצור אותך בנקודה הזאת, ראית את הנשים כאן?"
שאל בזלזול.

"נגיד מישהי כמו אחת הדיילות," ניסיתי, והם הסתכלו עליי במבט שהבהיר לי שהן יפות רק בעיניי. הם חייכו זה לזה ועידו אמר לי, "אל תדאג, תחרות על ההודיות לא תהיה בינינו," הוא לגם עוד קצת מהצ'אי שלו בטקסיות מוגזמת.

רציתי להגיד לו שאני לא מפחד מתחרות איתו.
"בסדר, אני עדיין מעדיף את שחר בטייץ ולא בסארי," אמרתי

לבסוף. אז הם לא שותפים להתרשמות שלי מהמקומיות.
"גם אם זה קרה, אני חושב שהוא היה יוצר קשר עם המשפחה
שלו," עידו המשיך את דבריי בטון רציני מדי, "ואפילו מזמין
אותנו לחתונה. כולל טיקה אדומה לשובין."
נאבקתי לשמור על הבעה קשוחה.
"אז סיכמנו. נוסעים לצפון, לפחות שלושה אנשים אמרו
שראו מישהו דומה לאדם באותו פרק זמן," אמר איתן, "וזה לא
שיש לנו כיוון טוב יותר," הוא משך בכתפיו.
החלפנו מבטים.
"מצפון תפתח הרעה..." עידו מלמל.

"שלושה כרטיסים," איתן ביקש מסוכן הנסיעות במשרד קטן
שמצאנו ברחוב הראשי. מטרתנו הייתה להגיע באוטובוס הלילה,
תוך שתיים-עשרה שעות למנאלי, כפר קטן וגבוה בצפון הודו,
נקודת תחילת המסע שלנו. עד שהגיעה העת לעלות לאוטובוס
שוטטנו בחנויות הצבעוניות במיין בזאר. נכנסנו לחנות עמוסת
מכנסיים רחבים בכמה גזרות מעניינות.
"אתם יודעים, יש משפט כזה, בהודו התנהג כ-" עידו אמר
בעודו ממולל את הבדים הרכים.
"צמחוני?" ניסיתי.

הוא חיך בעודו ממשש בד ירוק. האמת היא שלא הייתי
צריך שכנועים מיותרים. האבק, הלחות והחום גרמו לשרוואל
להיראות פתאום יותר מפתה מהגינס הלוחץ שלי.

ברבע לחמש בדיוק, עמדנו מחוץ לסוכנות הנסיעות, אם אפשר
לקרוא כך לכוח ההוא, ומייד יצאנו לדרך, מלווים על ידי דויד,
הילד שניסה ללכוד אותנו בבוקר וחזר והופיע עכשיו כמורה
הדרך ההודי שלנו. רק בן שמונה וכבר מנווט אותנו במיומנות

דרך רחובות צדדיים של השוק, מעופשים אפילו יותר מהרחוב המרכזי. חצינו בריצה כביש ראשי עם ארבעה נתיבים, אני קיללתי בקול רם ודויד הקטן הפתיע אותי כשענה בעברית: "אל תדאג, יהיה בסדר." רציתי להגיד לעידו שהקלישאה הישראלית הזאת, מעולם לא נשמעה מעצבנת יותר. אבל לא הוצאתי מילה מפיו. חששתי שהמדריך הקטן עוד יבין.

תפסנו את המקומות המסומנים שלנו באוטובוס. "היינו צריכים לשלם קצת יותר ולבלות את הדרך באחד התאים העליונים," אמרתי לאיתן, והסתכלתי על בני המזל שהתכוננו לשינה נוחה. "ללא ספק." הוא ענה, "נתנחם בזה שאנחנו יכולים לראות את הנוף."

האוטובוס החל לנסוע, חמשת הנתיבים הפכו לשלושה ואז לנתיב אחד צר, ובסוף לדרך לא סלולה שהקפיצה אותי בכל פעם שניסיתי להירדם. בסוף כנראה הצלחתי לישון כי התעוררתי עם קרן אור שדגדגה את לחיי. השעון הראה שנשארה חצי שעה עד שנגיע.

"וואלה, דויד צדק, היה בסדר!" אמרתי לאיתן שישב לידי, והשעין את ראשו על כתפי כמסמן לי שגם את חצי השעה הקרובה הוא יעדיף לבלות בשינה. פתחתי את המחברת ששחר הניחה בתרמיל הגב שלי.

יומן מסע - דור

דורי שלי, הכנתי לך את היומן הזה, כי גרביים חמים אימא שלך כבר קנתה לך. תכתוב כאן את הרפתקאות היום שלך, כדי שתזכור לספר לי הכול. מאחלת לך שתמצא את אדם בריא ושלם ותחזור אליי כמה שיותר מהר.

אוהבת,
שחרול, שלך.

נכתב בדף הראשון באותיות עגולות ויפות. אחזתי בעט וניסיתי לשתף איתה פעולה.

אף פעם לא כתבתי יומן מסע, אבל עכשיו נראה כמו רגע מעניין להתחיל. לא מבין איך איתן עדיין ישן עם כל הקפיצות האלה בנסיעה. אצלי הן מזרימות דם חדש, והגוף נדרך מוכן לדבר הבא.

יומני היקר? שחר, ככה מתחילים? בינתיים, היום הראשון שלי בהודו היה די זוועה, האוכל כאן נורא. הו, יא מאמא, אני מתגעגע לכריך. מוכן אפילו לאכול את המקושקשת השרופה שלך, שחרול.

זה מוזר. אני מטייל עם איתן ועידו, ולפעמים אני מרגיש כאילו לא נפרדנו מעולם. אבל אני יודע שבאמת נפרדנו, כי יש בינינו פערים ויש רגעים מביכים. לכן אני חוזר לבדיחות שלי. הן לא בדיחות של דוד זקן. תפסיקי לחשוב ככה. פעם אמרת לי שאחד הדברים שאת הכי אוהבת בי זה השנינות, להזכירך! בכל אופן, אני לא יכול לעצור בעדן, משחקי המילים המטופשים מתגלגלים לי מהלשון.

הנוף מתחלף ככל שעולים בגובה, וגם דרך האוטובוס הסגור, כשנצמדים לחלון, מרגישים שהחום הכבד חלף. ברררר. יכולת לקנות לי עוד זוג גרביים או לסרוג לי משהו, ככה סבתא שלי התחילה לפלרטט עם סבא, ותראי איזה יופי, מה יצא!

בכל מקרה, יש רגעים שאני לא מבין מה אני עושה פה. איתם. בהודו. אני מקווה שהחיפוש הזה יהיה כמה שיותר קצר, וייגמר בבשורות טובות.

אם נודה בזה, אני קצת מפחד-

האוטובוס חנה. דחפתי את היומן לתיק. כל המנומנים ירדו לאדמה בוצית של אחרי גשם. הקור היכה בי, השערות בידיים סמרו. לבשתי שרוואל דק וחולצה קצרה. הרמתי את התרמיל

על הגב, והתחלתי לצעוד באדמה הרכה לעבר ריקשה עקומה. מנאלי הישנה נחשפה בפנינו לאור קרני שמש ראשונות. עיירה ציורית שליבה כביש צר, שמתעקל במעלה הר. מימין ומשמאל היו בתי קפה ומסעדות, וגם דוכנים שמציגים מבחר צעיפים, סוודרים ושמיכות צמר. היו למקום כל המאפיינים כדי להיחשב תיירותי מדי, אבל איכשהו זה נראה אותנטי. עלינו במעלה הכביש וחיפשנו מקום לינה. רציתי לומר משהו על זה שאין לי אוויר לטפס, אבל לא הצלחתי. שלושה גברים צעירים, בכושר טוב יחסית, עולים ברחוב ומתנשפים כמו אחרי מסע אלונקות. "אל תדאגו, מתרגלים לרמות החמצן הנמוכות, זה עניין של יומיים-שלושה," שמענו מאחורינו קול. ישראלית שלבשה שמלה ארוכה ורחבה, עדויה בשרשראות, צמידים וטבעות כסף, עקפה אותנו חיש קל.

איתן הינהן לעברה בעייפות ועידו לחש לנו, "איזה באסה שזיהו אותנו כל כך מהר, זה השרוואלים האלה, אני אומר לכם." נכנסנו לאחד המלונות על הכביש ופגשנו פקיד קבלה שתפקד גם כמנקה וגם כברמן. הוא היה גם הבעלים, ושמח להכריז שיש חדרים פנויים. קומה שלישית, חדר פינתי. שלוש מיטות נמוכות ונקיות. לפחות במבט ראשון וחטוף.

"צ'אי פליז," ביקשתי וכבר הרגשתי את הטעמים המתוקים והחריפים מתערבבים לי על קצה הלשון. ישבנו מקולחים ורעננים במסעדה נחמדה, מתחתינו זרם נהר שוצף. אכזבה! הצ'אי במסעדה המלוכלכת מאתמול היה טעים בהרבה, זה הרגיש כמו חלב עם קצת סוכר. "אוקיי, הגענו להודו. צפון הודו. שתינו צ'אי, אנחנו את שלנו עשינו, לא ככה?" אמר איתן, וריד עצבני קפץ במצחו. עידו נאנח.

“מתחשק לי שהוא פשוט יכנס לכאן עכשיו,” אמרתי בהיסח הדעת.

“אולי הוא יופיע על קיאק בנהר,” עידו אמר והצביע על זרם המים שסער מתחתינו.

לרגע ייחלתי שיקרה איזה נס כזה.

“עוד רגע אני זורק את שניכם למים. נתראה ברישיקש אם תשרדו את השחייה הזאת,” איתן אמר עצבני. האיום נראה ממש. “איך בכלל מתחילים לחפש אדם אחד בתת יבשת עצומה כמו הודו? יש כמה אנשים שחושבים שראו אותו, אבל מי יודע אם זה בכלל נכון. הרי אף אחד לא אמר בוודאות שהבחור שראה הציג את עצמו בשם אדם גלעדי,” אמרתי והתחלתי לחוש תחושה מוזרה, שילוב של חופש והתרוממות רוח יחד עם תסכול מהמטלה שלקחנו על עצמנו.

“אפילו משרד החוץ לא הצליח לעזור. איזו תשובה לקונית הם שלחו להורים של אדם. כאילו שהם התלוננו על חבילה שאבדה בדואר,” רטן עידו.

איתן התיישר על הכיסא ואמר, “אז מזל שאנחנו כאן! אני מציע שנתחיל לעבוד.”

הסתכלתי עליו. אני חושב שחכייתי להסברים.

“נעבור ממקום למקום ונחפש,” הוא כמעט נזף בנו, “נגסה להתחקות אחר מסלול של מטייל ממוצע בתקווה שלפחות ההתחלה של הטיול שלו הייתה כזו, נראה לאנשים תמונה ונשאל אם ראו אותו.” הוא הצליח להסוות לא רע את הפקפוק שלו.

“טוב. יש לך תמונה של המבוקש הזה?” עידו שאל מוכן למשימה, ואיתן שלף שתי תמונות והושיט לכל אחד מאיתנו. אדם עמד במרכז התצלום, מאחוריו זריחה מדברית. הוא חיבק כתף של מישהי שנחתכה מהתמונה, חיוך של אושר האיר את פניו. זו לא הייתה תמונה עדכנית. אני חושב שמזמן לא ראיתי חיוך כזה מפציע על פניו של אדם.

עידו ואיתן התחילו לשוטט בין השולחנות ולשאול את הסועדים אם ראו את הבחור שבתצלום, ואני קפאתי במושב הכיסא. איזה מין חבר מבחין שהחיוך של אחד החברים הכי טובים שלו נעלם ולא עושה עם זה משהו?! זה לא היה רק החיוך, הבנתי עכשיו כשהסתכלתי בתמונה הישנה של אדם. שמחה אמיתית מתחילה מהעיניים. יש ניצוץ מדויק, קמט פוטוגני בזווית העין, ברק שאי אפשר לזייף. בעודי מחזיק בתמונה הרגשתי חרטה גדולה. אפשר להיעזר בתירוץ של החברה שרצתה שנהיה ביחד כשרק התאפשר, או להאשים את הצבא, ששיבץ אותנו בשני קצוות הארץ. להסביר שהשבתות שבהן יצאנו לא תמיד היו תואמות, ושהיינו חייבים לבקר את סבתא וסבא, ולדבר קצת עם ההורים, ואין זמן, אבל אלה תירוצים. האמת היא שאנחנו אשמים בנתק, אני והוא.